Lillsburgh Pa. Ιανουάριος 6, 1930.

Αγαπημένε μου αδελφέ μου Ηροσώπου

Δε φαντάσου πόσο ευχαριστήσε
σα διαβάσω τό γράμμα σου καί
σε ευχαριστώ πολύ γιά τήν ευχή σου
καί Θεός νά φυλάγει σε καί σε
χαρά μέ δόξα στά χρόνια. Δέ μπο-
ρώ πολύ χρόνο νά δέ ξανακούσω τό
τσιτάρι μου καί τσιτάρισε ξανά σ'
ξανακούσω Έγινε τό ανάπαλιν μου
Ιούνιο καί πολύ μας. Ευχαριστώ
ε ευχαριστώ Ηροσώπου μου αδελφέ χρόνο
καί ευημέρια νά χαίρω ε ξανακούσω χρόνια καί
καρά ε ξανακούσω Εμπιστοσύνη σου
σε πάντα σε δοξάζω καί μ' αγ μου σου χρόνια
μου πάντα σου καρδιά μου αδελφέ χρόνο

Δε ετοιμάζομαι νά φύγουμε γιά 2ο χτύπο
σήμερα καλ' εκλογή του γιαλού μου τους
ή ίδιο παγωμένα δρόμους γιαλί αφήσω
να διαβάσω γιά του λόγο αυτό σου διαρκεί
είναι μαγνήτης. Εδώ σου μίλησε κάνει μαγ
υρό η χιόνι του φτερώνω διαλ είναι
βάρος. Δηλό γιατί είναι τό νέα λιο χιόνι
μου και αυτοί είναι οι χάροι σου δε μου
κάνει παρέα το παρά λιγ είναι τό χέρι
Τι τό χαίρω Ηρωίδη μου. Δηλ σηκώνομαι. Η
άδικος χαίρει. Τι δε πάνω τό πίστωσα
αλλά αφήσω μια Εφτά χαρά λιγ ύχνια
μου να' ές έλαιχα χαιρώ η αρχές. Σε
Ηρωίδη μου αν μπορούσα χαρτόμουνα εκεί
η γιά 6 μήνες μοιν. Είναι όμως αδύναμο
όλαν ήμουν άνδρα η παιδία. Δε χαιρόμουν όμως
καί παλιού χέρι δε μια αγκαλιά ο Θεός τό
φιλήσουμε τό αρχ μα χαρά τη ένιωθα ες αεδάκι
δέρα ές σου ένιωθ η κάθε μέρα τσιγάρο. Τόν
τραπεζιό Σήμερα καταφέραμε τό δεύτερο μου
μια μί μια καρέκλιτσα Εμμανουήλ η

Βάσανα μπρόστα μου ; Δεν βάσανα
πόλι ή Σμύρνη μ' όλα τα τά χαμό μα.
Δε τη τη χαρά με πάλιος τά μπαγάλια
φαρμάκια. Μπρό ένας άλος μαζί μου μι-
λούσε ένανα σεβαρό ύφος σαν τις
μίλιες. Με άρχισαν όλα. μίλια, σοδιές
σωμίας κ.λ.π. Εύλογις ο θεός δε τ' άλο
καλοτάσα μερεσι ; έλα τη τη χάλια.
Με τη αέρα δε φαν αλλη χαρά
εκλαμάλιες η μερόδος μου αμάνο ; τό
τ' αποφάσω ένας άνθρωπος σε σοι περι-
μένω ; όχι μερικές χάρες ; με μόνο
ένας άνθρωπος μπορεί σου μοι φαίνεται
μπρός ολμένι δε χάνω ο νούμος μου μα
; ποιός, μπρόστα. Δεν καμόμερα δε θέλω
αλλη μα ; σοσοφίλεσα ζαφορίτες τη
σωσοφρενίς άλμες ; με έχουν βάλει
ό ένα αι είδος νεροί όλο μου τό σώμα
με μονέλο σου δε μ' ανάγκασαν τ' α-
ποφέρω. Δεν μπορώ αλλά τη ένα καλό μου
να περπατάω ; μερόνω αλλο πάσσο
τά με βαστά τό κόκαλο μου. Τώρα

Είσι μου χαμογέλασε ή ζωή γι' αυτά. Τον
προχθεσινό δε θέλω να γίνω ποτέ.
Ο πεζός μου ο γιος έπεσε χαλάζι από
δύο σπίτια μαζί και δεν μπορεί να φύγει
το σπαλιωτικό χαλάζι σαν αυτό έξω.
Ο φίλος μου λιγώνει το καπνοδόχιο του-
το ή δε καπνίζει αρκετά γιατί σκοπεύει
πάντα καμιά τσόχα. Εγκαταστάθηκε, τι είσι δε μέ
ενδιαφέρει ο Θεός το φτιάσει με λίγα μαλλιά μου
με λίγα δόντια μου μόνον. Ο γιος μου
ο Ορεστάκης μου λιγώνει και έχουν το τε-
τράδιο τ' και Σκυλάκι να σημειώνει το κα-
πνοδόχιο το οποίον δε βάζει ημερομηνία
γιατί έτσι το γιόμι μεγάλες πληροφορίες
Στις 24 Φεβρουαρίου γίνεται 14 χρονών. Δεν έχει
παραπονεθεί ούτε φέτος γενεθλιακά δώρα
Σταύρου μου. Την Δόξα το παιδί αρχαιο-
πληροφόρησε ο γέρος του λιγώνει το καπνο-
δόχιο του ή γράμμα, ο δε άλλος, σαγανεύει απόψε
το σχολείο. Η μαμά μου γράφει η καϋμέ-
νη η τίμια γράμμα παλαιοράδικο από έμεν
μενεξέ ή αγάπη δεν είναι εύκολο αγαθό.